

OLIVER JENS SCHMITT

EBRIS

We know
books

BALCANII ÎN SECOLUL XX

O ISTORIE POSTIMPERIALĂ

Traducere din germană de
Irina Manea și Andrei Pogăciaș

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

1. INTRODUCERE	7
O istorie a destrămării postimperiale	11
Probleme de metodologie și stadiul cercetării	13
2. PRIMUL DECENIU DE RĂZBOI: 1912–1923.	16
Cele trei războaie balcanice	31
Primul Război Mondial	47
3. BALCANII ÎN PERIOADA INTERBELICĂ: EȘECUL UNEI NOI ORDINI POSTIMPERIALE.	71
Prăbușirea imperiilor și crearea unei noi lumi statale	71
Încercări de organizare postimperială	92
Balcanii țărănimii	123
Balcanii noilor periferii	133
Societățile de masă postimperiale	145
4. AL DOILEA DECENIU DE RĂZBOI: 1939–1949	163
Al Doilea Război Mondial	163
Sfârșitul politic al Balcanilor postimperiali: Implozia României Mari	164
Războiul convențional	166
Noua ordine politică din Balcani creată de puterile Axei	170
Comparație între regimurile de ocupație	171
Partenerii regionali ai Axei	190
Rezistența – o comparație	193
5. OMOGENIZAREA POSTIMPERIALĂ: BALCANII ÎNTRE 1945 ȘI 1989	199
Balcanii între 1945 și 1989: Ritmuri de dezvoltare și perioade	199
Deceniul stalinist 1945–1956	204
Anul-cheie 1956	230
Revoluția stalinistă a societății și economiei	233
Pe drumul către <i>Omul Nou</i>	244
Balcanii globalizați	296
Balcanii regionali	304
Periferiile balcanice	308

Anul 1968 în Balcani	320
1989 – doar o jumătate de an istoric în Balcani	326
Cauzele prăbușirii sistemelor comuniste balcanice	329
Dezintegrarea Iugoslaviei	333
6. CONCLUZIE	340
NOTE	351
ANEXĂ	355
Lucrări fundamentale	355
Țări individuale	355
BIBLIOGRAFIE	357
LISTA HĂRȚILOR	383

Drumul spre primul deceniu de război

Scurtul secol XX din istoria Balcanilor debutează cu prăbușirea imperiilor într-un deceniu de războaie violente. Prima decadă a războiului (aici delimitată de cea de-a doua, din 1939 până în 1949) este unul dintre cele mai complexe capitole din istoria recentă a Balcanilor. Înglobează dezvoltarea conflictuală a statelor naționale apărute pe teritoriul fostului Imperiu Otoman după 1830 și poziția Balcanilor în etapa europeană a Marelui Război din 1914 până în 1918. La începutul acestei faze (1912–13), statele balcanice (Grecia, Bulgaria, Serbia și Muntenegru) au încercat pentru prima dată să se desprindă de marile puteri în ceea ce privește politica regională și să stabilească o nouă ordine teritorială într-o alianță regională. Imediat după aceea s-a trecut la perioada celei mai masive prezențe a marilor puteri în regiune, prin intervenții militare și ocupație (1915–1918). La sfârșitul anului 1916, numai Bulgaria își mai controla în mod suveran teritoriul. Serbia și Muntenegru, nordul și centrul Albaniei și sudul României fuseseră ocupate de Puterile Centrale, sudul Albaniei și nordul Greciei de către forțele Antantei, restului teritoriului grecesc îi fusese sever limitată suveranitatea de către Antantă. Impresionantă a fost și turnura la finele lui 1918: România și Serbia nu numai că au părăsit ringul alături de învingătorii marilor imperii, ci au făcut-o și cu câștiguri teritoriale uriașe. Principiul statului național părea să fi triumfat. Regiunea s-a împărțit, la fel ca toată Europa, în învingători și învinși.

Puterea și slăbiciunea tinerelor state au fost strâns legate în deceniul de război. În cercetările mai vechi asupra statelor naționale și mai ales a memoriei culturale naționale, apare o imagine clară a evenimentelor și a interpretării lor. Ea servește la crearea de sens și la legitimarea noii lumi statale și reprezintă statul național ca progres istoric în comparație cu imperiile. În reprezentările național-istoriografice mai vechi, dis-

pariția lor a fost adesea interpretată ca parte a unui proces (teleo-)logic și ca dovadă a caracterului lor anacronic. În statele regionale victorioase, a fost trasată povestea liniară a unei lupte de eliberare împotriva Habsburgilor, otomanilor și rușilor, purtată și condusă de colectivitățile populare în frunte cu lideri proveniți din popor. Această interpretare s-a manifestat și înainte de comunism. Orice ambivalență a fost ascunsă. Faptul că pentru contemporani istoria era un proces deschis în Balcani chiar și în cazul Primului Război Mondial, nu un marș triumfal, a fost dezvoltat recent doar prin cercetări critice. Faptul că nu un stat deseori ridicat la un nivel cvasireligios, ci grupuri identificabile și adesea parastatale (cum ar fi organizațiile secrete, ca asociațiile de ofițeri din Bulgaria, Serbia și Grecia) au avut o influență semnificativă asupra evoluțiilor politice de asemenea nu se încadrează întotdeauna în imaginea de sine regională a statelor autoritare moderne.

Primul deceniu de război a inclus Balcanii în politica europeană din punct de vedere militar și politic mai mult ca niciodată, nu numai din cauza tensiunii crescute dintre determinarea statelor de a acționa regional ca puteri independente, fără marile puteri, și interesul continuu pentru factorii de putere nonregionali. Modul de purtare a războiului și noile instrumente de soluționare a conflictelor nu au făcut ca regiunea să devină un caz special, ci un model pentru marile războaie și numeroase crime în masă din prima jumătate a secolului XX. Persecuția sistematică a populației civile, evacuările în masă efectuate de stat, distrugerea localităților și primul genocid petrecut aproape de Europa (genocidul împotriva armenilor comis de Imperiul Otoman în 1915), fiecare cu scopul de omogenizare etnică a teritoriilor, au avut loc în Balcani și în vecinătatea culturală a acestora.

Construirea statelor naționale pe teritoriul fostului Imperiu Otoman

Momentul de debut al fazei conflictuale din Balcani, care a culminat în 1912, este o chestiune controversată. Numeroase linii conflictuale ne duc înapoi până în secolul al XIX-lea, cum ar fi disputa dintre bulgari și greci din privința Macedoniei, între sârbi și albanezi în privința Kosovo, dintre albanezi și greci în jurul Epirului. Grecia și Serbia, cele mai vechi două state balcanice, concepuseră deja programe naționale de extindere în anii 1840. *Marea Idee* consta în renașterea Imperiului Bizantin sub forma unui stat grec modern. Programul național sârb inițial a vizat în primul rând ceea ce era încă Bosnia otomană și, de asemenea, Herțegovina otomană, dar și pe sârbii din Imperiul Austriac (în special din

sudul Ungariei și de pe granița militară, adică zona de frontieră dintre Croația și Bosnia). Începând cu 1878, Bulgaria a urmărit obiectivul de a îngloba Macedonia, dar și părți din Tracia, prevăzute ca fiind ale viitorului stat bulgar, la începutul aceluiași an, în tratativele de la San Stefano – lucru niciodată împlinit.

A fost deci vorba despre împărțirea provinciilor europene ale Imperiului Otoman. Imperiul începuse încă din 1839 o politică de reformă (Tanzimat), care a servit la întărirea armatei și a administrației, iar din 1856 a căutat, de asemenea, un tratament egal pentru creștinii discriminați de secole, care reprezentau majoritatea populației din Balcani. În jurul anului 1900, cu toate acestea, încercarea otomană de a impune statalitatea modernă și în zonele periferice tradiționale (în special în zonele ocupate de albanezi) a trebuit să fie considerată în mare măsură eșuată. Implicarea populației creștine a rămas mai degrabă pe hârtie. În practică, populațiile musulmane regionale s-au opus oricărei schimbări. Loialitatea populației creștine față de imperiu, care era evident incapabil de reformă, era drept urmare scăzută. Pentru a-i menține cel puțin pe musulmanii non-turci (în Balcani, în special albanezii și slavii de limbă bulgară, în estul imperiului, kurzii, arabii și cerchezii) loiali imperiului, acesta a mizat pe panislamism ca ideologie imperială, care i-a exclus și mai mult pe creștini.¹

Un început de secol dominat de crize

Prima decadă a secolului XX a înregistrat mai multe șocuri politice interne în regiune. Răsturnarea sângeroasă a dinastiei regale sârbe Obrenović și preluarea puterii de către dinastia Karageorgević au contribuit semnificativ la imaginea negativă a Balcanilor în Europa (1903). În luna august a aceluiași an, Organizația Revoluționară Internă Macedonia-Adrianopol, fondată în 1893 și care era probabil cea mai mare organizație subterană din Europa a stârnit o revoltă în zona centrală a Balcanilor otomani, care a fost suprimată brutal de trupele otomane și paramilitarii musulmani balcanici și a provocat o catastrofă umanitară (așa-numita răscoală Ilinden, care a început de ziua Sfântului Ilie). Marile puteri au trimis o misiune internațională polițienească, un instrument care a fost folosit în mod repetat la începutul și sfârșitul secolului XX, când statele regionale nu mai puteau garanta protecția propriilor popoare.

Cu siguranță că stabilizarea regiunii Macedoniei (un construct geografic între Marea Egee, munții Šar, lacul Ohrid și munții Pirin), care reprezenta într-o formă compactă diversitatea religioasă și etnică pro-

nunțată din Balcani). Între 1904 și 1908 grupuri de paramilitari, finanțate de Grecia, Bulgaria și Serbia, precum și activiști naționaliști susținuți de România au operat în regiune pentru a câștiga populația ortodoxă de partea respectivelor cauze naționale. În 1908, pe fondul prăbușirii puterii în Imperiul Otoman, Junii Turci au dat o lovitură de stat, fiind vorba în principiu de tineri ofițeri musulmani orientați spre reformă și staționați în garnizoane balcanice. Au restabilit constituția otomană, care fusese introdusă pentru scurt timp în 1876. Cu toate acestea, regimul Junilor Turci a evoluat curând de la un experiment de parlamentarism la o dictatură militară autoritară. În 1908, Austro-Ungaria a anexat Bosnia-Herțegovina, administrată ca protectorat din 1878. După revoluția Junilor Turci, monarhia dunăreană a dorit să împiedice orice perspectivă ca teritoriul să poată fi anexat unui Imperiu Otoman consolidat. Prețul politicii externe a fost ridicat – Rusia s-a văzut bruscată, dar cu atât mai mult protejată sa regională, Serbia, care avea revendicări asupra Bosniei. În 1909, Imperiul Otoman a cunoscut o contrarevoluție eșuată, condusă de forțele conservatoare împotriva Junilor Turci, iar în Grecia a avut loc o lovitură de stat din partea ofițerilor nemulțumiți. În regiunile balcanice de nord-vest ale Imperiului Otoman, în esență în ceea ce este acum Kosovo, tulburările în rândurile populației musulmane albaneze au crescut, iar imperiul nu le-a putut aplana nici măcar prin represiune militară. În 1912 părea iminentă înființarea unui stat albanez autonom cu centrul la Skopje.²

Congresul de la Berlin (1878) ca punct de cotitură

Acestea sunt date-cheie importante și aproape telegrafice din istoria Balcanilor, înainte de izbucnirea Primului Război Balcanic. Evoluțiile structurale abordate în acest fel trebuie acum aprofundate. Mai întâi avem în vedere zonele balcanice care au rămas după Congresul de la Berlin (1878) Imperiului Otoman. Deciziile Congresului au zguduit puterea otomană: imperiul a trebuit să lase statele vasale periferice, Serbia, Muntenegru și România, deplin suverane; a trebuit să predea Bosnia și Herțegovina sub protectoratul Austro-Ungariei; a pierdut zonele de bază ale imperiului, odată cu instituirea principatului autonom al Bulgariei și al provinciei autonome Rumelia Orientală; în 1881 a trebuit să cedeze Tesalia Greciei. În plus, Austro-Ungaria a obținut dreptul de a staționa trupele în sangeacul (districtul) Novi Pazar, iar unele părți ale populației musulmane din Bosnia și Tesalia au părăsit ulterior zonele ancestrale. Cu toate acestea, Imperiul Otoman mai avea o zonă largă, de la Adriatică la Istanbul (Grecia de nord, Albania, Kosovo,

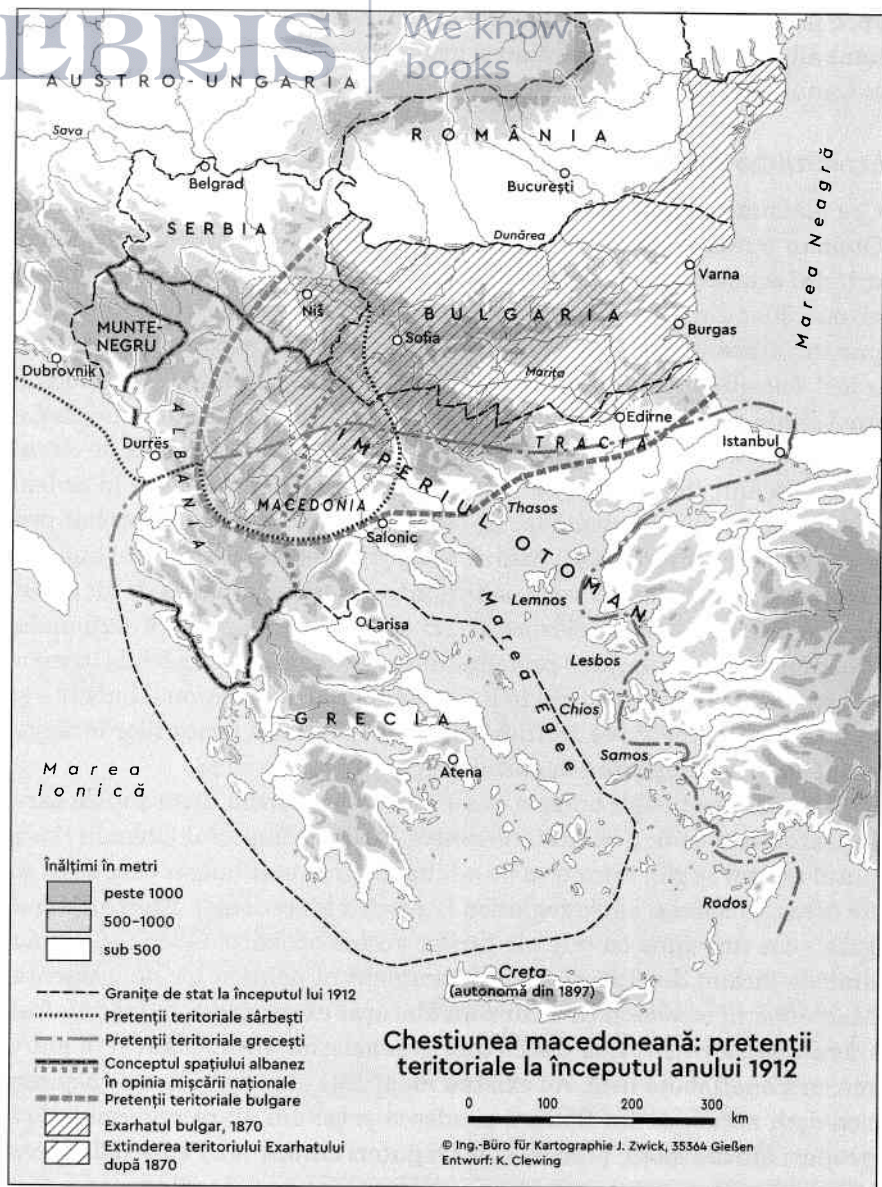

Macedonia, sud-vestul Bulgariei și Turcia europeană de azi). Imperiul Otoman cucerise aceste zone de la sfârșitul secolului al XIV-lea. Acestea aparțineau nucleului imperial și aveau în consecință amprente socio-culturale. Acest lucru a fost exprimat prin puternica populație musulmană, care în sud (Grecia de nord de azi) era în general turcă, iar spre nord (Albania de azi, Macedonia de Nord și Kosovo) era predominant albaneză. Acolo mai trăiau și grupuri mai mici de musulmani slavi și comunități de romi musulmani.

Etnicizarea comunității ortodoxe în Balcanii otomani

Cea mai mare comunitate religioasă din partea europeană a Imperiului Otoman o reprezentau creștinii ortodocși, care erau subordonați patriarhului ecumenic din Constantinopol. În jurul anului 1870, majoritatea ortodocșilor din zonele rurale vorbeau dialecte slave sud-estice (din care provine macedoneana de astăzi); greaca predomina în zona urbană, care a fost folosită și ca limbă literară de către mulți aromâni (vorbitori ai unei limbi romanice balcanice). Patriarhia era transnațională, dar a folosit limba greacă ca limbă liturgică și oficială și era condusă de clerul grec. Din anii 1830 au apărut tensiuni naționale tot mai mari în cadrul ortodoxiei balcanice otomane. În 1870 Imperiul Otoman a aprobat propria structură bisericească pentru bulgarii ortodocși (exarhatul bulgar). Demarcarea jurisdicției eclesiastice între exarhat și patriarh nu a fost doar o chestiune intraecleziastică, ci și o problemă politică națională. Exarhatul a reprezentat o protostatalitate bulgară în Imperiul Otoman, s-a văzut ca un actor central în înființarea unui stat național bulgar – și mai târziu în pregătirea cultural-identitar-politică a teritoriilor încă otomane pentru integrarea în statul bulgar apărut în 1878.

Activiștii naționali bulgari și-au îndreptat atenția către zonele care, în tratativele de la San Stefano dintre Rusia și Imperiul Otoman (începutul anului 1878), urmau să fie adăugate unui stat bulgar care avea să fie creat, în special către regiunea istorică a Macedoniei. Eforturile bulgare s-au suprapus cu cele ale țărilor vecine ortodoxe Grecia și Serbia, ambele făcând din Biserică un instrument al politicii lor de influență. Macedonenii ortodocși care nu s-au alăturat exarhatului bulgar au fost numiți *patriarhiști*. Într-o societate premodernă, țărănească și în mare măsură analfabetă însă, nu existau identități naționale, la care aspirau activiștii naționali din Balcani și adesea și cei din afara regiunii (adică grupuri din diasporă, precum și mari puteri europene). Pe fundalul acestei indiferențe identitar-politice a grupurilor-țintă, apartenența a fost forțată prin strategii de naționalizare, adesea pe calea armelor, ducând

la decenii de instabilitate și suferințe umane enorme. Comunitatea religioasă ortodoxă transnațională, condusă de patriarhul ecumenic al Constantinopolului, s-a scindat și ea din cauza conflictului național-etnic. Severitatea conflictului dintre *exarhiști* și *patriarhiști* nu poate fi înțeleasă decât dacă se ține cont că Biserica din Imperiul Otoman administrase comunitatea ortodoxă în condițiile legii civile și canonice timp de secole, și că apartenența bisericească și națională în secolul al XIX-lea era considerată una și aceeași de către activiștii naționaliști. În legătură cu Exarhatul ca reprezentant al unei națiuni bulgare, Biserica Patriarhiei din Constantinopol a reprezentat (dar mai puțin în teorie) interesele elementului grec în zona macedoneană.

În Kosovoul de azi, la acea vreme de asemenea teritoriu otoman, situația ortodocșilor care erau în minoritate era și mai complicată: populația ortodoxă s-a despărțit în slavii de sud și în aromâni. Exarhatul s-a putut stabili cu greu în regiune, prin urmare clericii greci și sârbi au ajuns la certuri în cadrul patriarhiei. Grecii au fost urmați în primul rând de mica comunitate aromână. La începutul secolului XX, țările ortodoxe vecine Serbia și Muntenegru s-au luptat pentru influența Bisericii ortodoxe din Kosovo, iar intervenția rusă a slăbit și influența sârbă.

Restrângerea stăpânirii otomane de către marile puteri europene

Controlul otoman asupra provinciilor balcanice a fost sever restricționat de prezența marilor puteri. La aceasta s-a adăugat incapacitatea financiară și politică extinsă, întrucât statelor creditoare occidentale li s-a atribuit de către Imperiul Otoman extrem de îndatorat administrarea celei mai importante surse de venit, anume domeniul tutunului monopolizat de stat. Puterile individuale și-au urmărit în mare parte propriul interes însemnat în regiune timp de două secole. Rusia se văzuse ca o putere protectoare a ortodocșilor din Balcani încă de la începutul secolului al XVIII-lea și a aplicat acest lucru împotriva Imperiului Otoman printr-un tratat (1774). Tinerele state naționale slavo-ortodoxe din regiune (Serbia, Bulgaria, Muntenegru) au acceptat cu bucurie sprijinul în anumite puncte, dar și-au urmărit clar și propriile interese și nu și-au aliniat în nici un fel politica externă cu planurile de la Sankt-Petersburg. Deși statul bulgar a fost creat în mare parte prin intervenția militară rusă împotriva Imperiului Otoman, consilierii ruși s-au comportat prea mult ca niște administratori coloniali, ceea ce a dus între 1885 și 1894 la o ruptură între tânărul stat balcanic și puterea protectoare.

De Biserică, drept pârgie a politicii de influență, s-a folosit și monarhia austriacă (din 1867 austro-ungară), care și-a exercitat puterea paternalistă asupra populației catolice din Balcanii otomani, ca parte a *protectoratului cultic*. După ocuparea Bosniei și Herțegovinei de către dubla monarhie (1878), aceasta era formată în principal din albanezi catolici și câțiva slavi sudici din nordul Albaniei, Kosovo și zona Macedoniei. Italia și Franța i-au curtat și ele pe acești catolici. Italia, veriga cea mai slabă din concertul marilor puteri europene, a încercat să se distingă în Marea Mediterană și în Balcani, ceea ce a dus-o la o poziție contrară Austro-Ungariei. Politica balcanică a Franței depindea de alianța încheiată cu Rusia în 1892 și de politica sa balcanică. Marea Britanie nu a avut de fapt interese speciale în Balcani, dar a văzut într-un imperiu otoman stabilizat o contragreutate pentru Rusia și expansiunea sa spre sud, spre Mediterană. Această extindere amenința legătura prin Canalul Suez dintre Marea Britanie și India, ruta vitală a Imperiului Britanic. Puterile concurente au construit rețele în Imperiul Otoman, care includeau misiuni diplomatice, școli și asociații.

Statele naționale regionale și Marile Puteri

Statele naționale regionale au imitat acest model, dar l-au extins pentru a include organizații ilegale și politică externă parastatală. Acestea nu erau simple instrumente ale statelor. Mai degrabă, influența a fost și în direcția opusă, întrucât membrii societăților secrete au determinat în mod durabil politicile oficiale ale statului și instituțiile statului unde s-au infiltrat. În Serbia (Societatea Sfântul Sava), Grecia (Societatea Națională) și Bulgaria (Comitetul Revoluționar Macedonean Suprem) au fost formate societăți secrete în care s-a reunit elita politică. Aceste societăți au finanțat și au condus bande înarmate, care au impus interesele naționale în Balcanii otomani și au făcut presiuni asupra populațiilor controversate, de exemplu în conflictul dintre *exarhiști* și *patriarhiști* în Macedonia. Oficial, statele balcanice nu puteau interveni în treburile interne ale Imperiului Otoman. Bulgaria a aparținut, de asemenea, Imperiului Otoman ca stat autonom în conformitate cu dreptul internațional până în 1908 și nu a avut deloc consulate, ci doar niște agenții comerciale. Cu toate acestea, agenții comerciali și consulii statelor balcanice au acționat ca lideri ai unor sisteme extinse de școli, biserici și bande înarmate, care trebuiau să pregătească anexarea zonelor otomane prin etnicizarea (prin educația școlară, adesea și prin intimidarea armată) a populației predominant țărănești și de credință ortodoxă.

Din cele spuse, concurența dintre statele regionale și Marile Puteri pentru grupurile de populație din Balcanii Imperiului Otoman târziu devine clară. Acest lucru a fost complicat de alianțele și dependențele dintre statele regionale și Marile Puteri, în special cele două care atingeau direct regiunea, Austro-Ungaria și Rusia. Balcanii s-au transformat în anii dinainte de 1912 într-o zonă furtunoasă a politicii mondiale. Rusia, care fusese învinsă de Japonia în Orientul Îndepărtat în 1905 și care ajunsese în 1897 (acord de închețare a Chestiunii Balcanice) și 1903 la un plan de acțiune comună cu Austro-Ungaria după revolta Ilinden (Acordul de la Mürzsteg), căuta să capete iar prestigiu în Europa. Austro-Ungaria își afirma statutul de mare putere, după ce s-a rupt de politica în zonele italiană și germană (1859–1866), numai în Balcani. Trebuia să ia în considerare reapariția Rusiei în Balcani și în special legătura ei cu Serbia. Mai multe crize internaționale, printre care criza anexării Bosniei (1908), au întărit formarea blocurilor în Europa. Rusia a fost de acord cu anexarea la Buchlau (septembrie 1908), dar apoi a revocat-o. La rândul său, Austro-Ungaria nu a susținut extinderea rusă spre strâmtori (Bosfor și Dardanele). Tripla Antantă alcătuită din Franța, Marea Britanie și Rusia, pe de o parte, și Tripla Alianță formată din Reichul german, Austro-Ungaria și Italia, pe de altă parte, erau în opoziție, dar nu au acționat întotdeauna ca un bloc monolit. În Tripla Alianță, tensiunile dintre dubla monarhie și Italia au crescut. Era vorba despre controlul asupra Adriaticii, importantă pentru ambele, în special al Strâmtorii Otranto, despre influența în sud-vestul Balcanilor, dar, desigur, și despre pretențiile iredentiste mereu înflăcărâte ale naționaliștilor italieni în legătură cu Trieste și coasta austriacă a Adriaticii. De partea Antantei, Franța și-a sprijinit importantul aliat Rusia, deși nu urmărea nici un interes imediat în Balcani, în timp ce Marea Britanie, de asemenea dezinteresată de Balcani, privea în mod tradițional Imperiul Otoman ca pe o barieră împotriva pătrunderii rusești în Mediterana prin Istanbul. Austro-Ungaria stabilise un sistem de alianțe cu statele tinere din Balcani învecinate în ultimul sfert al secolului al XIX-lea, adică România (1883 – dar clauzele acestui tratat secret erau cunoscute numai cercului interior al puterii din București) și cu Serbia (1881), care după schimbarea dinastiei din 1903 a căutat apropierea de Rusia. Bulgaria își datora autonomia intervenției militare rusești împotriva Imperiului Otoman (1877–1878), dar elita sa era împărțită între prietenii Rusiei și adversarii Imperiului Țarist.